

Τα παιδιά του Γυμνασίου
Αρχιεπισκόπου Μακαρίου Γ' Αγλαντζιάς

Βιώνουν τον Εθελοντισμό

Του ΧΑΡΗ ΚΥΠΡΙΑΝΟΥ

Εθελοντισμός είναι μια λέξη που συχνά ακούγαμε αλλά αγνοούσαμε την πραγματική της σημασία.

Ήταν η πρώτη μας χρονιά στο Γυμνάσιο. Τότε, τα πάντα ήταν καινούργια για μας, άγνωστα. Συνεχώς ενημερωνόμασταν για διάφορα πράγματα. Ένα από αυτά ήταν και ο εθελοντισμός. Στα πλαίσια του στόχου της χρονιάς ενημερωθήκαμε για το τι σημαίνει εθελοντισμός και κοινωνική προσφορά. Με παρότρυνση της καθηγήτριάς μας αποφασίσαμε να δημιουργήσουμε σχέσεις με παιδιά που μένουν στην παιδική στέγη κοντά στο σχολείο μας.

Στην αρχή είχαμε κάποιους ενδοιασμούς, δεν γνωρίζαμε τι θα συναντούσαμε εκεί, γιατί ήταν η πρώτη φορά που μαθαίναμε ότι υπήρχαν παιδιά που για κάποιους λόγους έπρεπε να ζουν μακριά από την οικογένειά τους. Τους λόγους δεν τους ξέραμε. Νομίζαμε ότι θα βαριόμασταν γιατί τα παιδιά αυτά δεν τα γνωρίζαμε, δεν ήταν φίλοι μας. Από την άλλη, δεν θέλαμε να απογοητεύσουμε την καθηγήτριά μας, η οποία διέκρινε σε μας κάποιες ευαισθησίες.

Οι πρώτες μας εντυπώσεις ήταν αναπάντεχες! Όλα τα παιδιά εκεί μας περίμεναν έξω στον αυλόγυρο με ανυπομονησία. Όταν μιλήσαμε μαζί τους καταλάβαμε ότι κάποια παιδιά δεν έχουν τη δυνατότητα να ζουν με τη βιολογική τους οικογένεια και νιώσαμε τι σημαίνει αυτό. Αισθανθήκαμε μεγάλη ικανοποίηση

που βοηθήσαμε παιδιά που απλώς χρειάζονταν φίλους. Ευχαριστούμε το σχολείο μας που μας έδωσε αυτή την ευκαιρία.

Τώρα έχουμε καινούριους φίλους, τον Πάμπο, τον Χαράλαμπο, τον Κυριάκο, τον Χαράλαμπο και τον Μιχάλη.

Η ΕΜΠΕΙΡΙΑ ΤΟΥ ΠΑΝΑΓΙΩΤΗ ΔΗΜΟΣΘΕΝΟΥΣ:

..σήμερα μίλησα με πράξεις και όχι με λόγια

Ο Παναγιώτης Δημοσθένους αναφέρεται στη δική του εμπειρία: Ο όμιλος Ερυθρού Σταυρού και πρόνοιας του σχολείου μας επισκεφθήκαμε το ειδικό σχολείο Λευκωσίας. Οι 31 μαθητές του ομίλου

χωριστήκαμε σε ομάδες. 12 παιδιά έπαιζαν ποδόσφαιρο τουρνουά μαζί με τα παιδιά του ειδικού σχολείου.

Οι υπόλοιποι χωριστήκαμε σε ομάδες και κάθε μισή ώρα αλλάζαμε δραστηριότητα. Πρώτη δραστηριότητα στην οικιακή οικονομία που όλοι μαζί έφτιαξαν μπισκότα. Ακολούθησε μάθημα χορού, μετά μάθημα μουσικής και αργότερα επιτραπέζια παιχνίδια.

Γνωριστήκαμε με τα παιδιά του ειδικού σχολείου και η χαρά που δώσαμε ήταν μεγάλη. Αλλά, τη μεγαλύτερη χαρά την πήραμε εμείς. Φεύγοντας απ' εκεί ένιωθα-νιώθαμε όλοι- αληθινοί άνθρωποι!

Θεωρώ τύχη τη σημερινή μου εμπειρία γιατί σήμερα μίλησα με πράξεις και όχι με λόγια.

